

Det kunne også være, at de pågældende bryggeriarbejdere – nu skal jeg ikke blande mig i Carlsbergs drift – kunne få job i Fredericia, hvis der var nogle job i Fredericia. Det har bare ikke noget med den personlige frihed at gøre. Det er to spørgsmål, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr blander fuldstændig sammen, nemlig arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, som er helt ukrænkelig og har været det siden hovedaftalen af 1896, og så den enkeltes ret til selv at bestemme, hvilken forening man er medlem af, og hvilket politisk parti man vil støtte. Jeg synes, det er to vidt forskellige ting.

(Kort bemærkning).

Kim Mortensen (S):

Tak for rosen for ordførertalen. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt jeg skal gengælde den, men jeg har et spørgsmål til den konservative ordfører, der sådan mere går på den holdningsmæssige del af det. Der er ca. 2,5-3 millioner lønmodtagere i arbejdsstyrken, og det, vi behandler her, er et lovforslag om at afskaffe eksklusivaftaler, som i øvrigt allerede er blevet afskaffet for ca. 200.000 lønmodtageres vedkommende, så det er altså en afgrænset del af arbejdsmarkedet, det drejer sig om.

Alligevel har vi et dansk arbejdsmarked, hvor omkring 90 pct. af lønmodtagerne er organiseret i en fagforening. Der er så nogle, der har valgt at stå udenfor, og nogle, der er medlem af en kristelig fagforening af en eller anden grund, men 90 pct. er organiseret i en fagforening.

Synes den konservative ordfører, det er en god idé, at vi har et arbejdsmarked, hvor lønmodtagerne er organiseret i en fagforening, arbejdsgiverne er organiseret i en arbejdsgiverforening, og hvor de to parter forhandler overenskomster og spilleregler på arbejdsmarkedet?

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det var et kort og konkret spørgsmål. Ja, det synes vi er en meget god idé. Vi bakker fuldstændig op omkring den danske model.

Men må jeg så have lov til at sige, at jeg synes, der var noget pragmatisk i selve spørgsmålet, når det siges, at der er 2,5-3 millioner mennesker på det danske arbejdsmarked, og det kun vedrører 200.000.

Jamen det er rigtigt. Sådan kan man kigge på det rent pragmatisk, men det her er jo om prin-

cipper, og så er det i virkeligheden ligeegyldigt, om det så var 50.000 eller 200.000. Det er om principper, det er om det enkelte individs ret til selv at bestemme, hvilken foreningen man vil være medlem af.

Lad mig så igen sige, at der også er undersøgelser, der har vist, at 800.000 deltagere på arbejdsmarkedet har troet og altså været i den vildfarelse, at de var omfattet af en eller anden form for eksklusivaftale. Så det kommer til at ramme meget bredt, og det vil vi komme til at se nu. Jeg tror, at det her betyder, at nogle vil melde sig ud af en fagforening, men det betyder måske også, at nogle af de eksisterende fagforeninger bliver bedre, fordi de skal til at konkurrere på kvalitet.

(Kort bemærkning).

Kim Mortensen (S):

Jeg er da glad for at høre, at i hvert fald den konservative ordfører – for så er der i hvert fald et af regeringspartierne, der har det – stadig væk har en smule tillid til den danske arbejdsmarkedsmodel. På den måde vil jeg godt kvittere for det. Så kunne vi måske sammen med i hvert fald Det Konservative Folkeparti prøve at lave en arbejdsmarkedspolitik, hvor man ikke konstant var i krig med fagbevægelsen og var i krig med det danske arbejdsmarked, men prøvede at holde en lille smule sammen på det.

Jeg vil gerne lige kort stille det sidste spørgsmål: Kan vi blive enige om, at der kun er ca. 200.000 lønmodtagere, der er beskæftiget inden for området, og som er omfattet af en eksklusivbestemmelse? – bare for at sikre, at der ikke er andre tal, der cirkulerer rundt.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg kan bekræfte, at tallet 200.000 også er det tal, jeg har hørt. Så hvis hr. Kim Mortensen og jeg har hørt det samme tal, og det er rigtigt, så kan vi bekræfte det.

Men lad mig så lige få lov at sige, at jeg ikke er enig i, at der er krig i forhold til fagforeninger og i forhold til arbejdsmarkedspolitikken. Der er helt klippefast enighed om, at i Danmark gælder den danske model. Det vil sige, at hovedparten af arbejdsmarkedspolitikken ordnes af lønmodtagerorganisationer og arbejdsgiverorganisationer. Det er vi enige om. Det har været en god tradition, og det har virket i mange år, og det har skabt mange gode resultater – og meget ro.